

El Pamesa ja forma part de l'élite

Per primera vegada en la història, un equip valencià de bàsquetbol ha superat la categoria de plata. Mai, fins ara, un club del país ha pogut fer real el somni de tots els aficionats: ser un dels grans. El protagonista d'aquesta gesta ha estat el Pamesa València, un equip que, en només dos anys d'existència, ha sabut i ha pogut treure profit del suport econòmic que han donat dos joves empresaris valencians: els germans Roig.

Un somni fet realitat: la primera divisió és un fet. El Pamesa, protagonista.

Ferran Pina

Els germans Roig, els *Berlusconi* del bàsquet a València, no fa massa temps que van veure el primer partit en viu. La primera vegada va ser tan impactant que va fer que pensaren a donar la base a un projecte sense precedents. Fins aquest moment, sols el Lliria, dins de la seua austeritat econòmica —d'altra banda, obligada—, salvava l'honra del bàsquet valencià. El repte esportiu de l'ascens era més gran que les disponibilitats financeres.

Fixades les bases econòmiques, el Pamesa només havia de trobar algú que duguera a cap el projecte. Un presupost de vora 100 milions de pessetes dóna per a molt. La missió es va encomanar a Antoni Serra, un tècnic avalat per nombrosos èxits esportius; l'únic entrenador que ha estat capaç de guanyar dos títols de lliga amb dos equips distints —la Peña i el Barça—, tenia un altre repte.

Des del primer moment la cosa estava clara: calia pujar a la divisió d'honor, però en el termini de dos anys. L'ampliació que ha fet l'associació de clubs de primera, a 24, permetria l'ascens a vuit equips de primera B. No es

volgué perdre l'oportunitat i s'ha agafat en marxa el tren del bàsquet professional.

Serra transformà de cap a peus la fisonomia de l'equip anterior i de la temporada passada només queda un jugador. La trajectòria de l'equip durant la lliga ha seguit una línia totalment ascendent. Molt malament al principi, però amb millor joc i resultats cap a mitjan competició. Ha sigut quasi la mateixa línia ascendent que la que ha seguit el públic i l'afició. Serra va apostar per trencar la mala sort del pavelló de la Font de Sant Lluís —cap esport de sala no havia pogut arrelar en aquesta instal·lació—. Les graderies també han passat de tenir 1.000 persones a veure'n 6.000 en el partit que suposà ratificar l'ascens.

València, des que el Pamesa ha aconseguit l'objectiu, ha viscut uns dies d'autèntica eufòria. Tothom parla de bàsquet i del Pamesa, quan no fa massa temps, dir bàsquet era sinònim de dir Lliria i poc més. Ara, els més optimistes no sols pensen en primera divisió, sinó que a més veuen Europa cara a cara.

La directiva del Pamesa i el mateix Antoni Serra volen anar a poc a poc. El tècnic català, de moment, ja ha arri-

bat a un acord amb el Pamesa per una continuïtat de tres anys més, alhora que ha començat a perfilar la constitució de la pròxima plantilla. La primera plantilla de primera divisió d'un equip valencià.

El potencial econòmic, una volta conjurada la mala sort de la Font de Sant Lluís amb sis mil espectadors i les esperances d'estar entre els grans del bàsquet a curt termini, fan albergar moltes il·lusions als seguidors d'aquest esport a València. La febre del bàsquet ha començat. Les ajudes no es fan esperar.

El Pamesa presentà fa uns dies un projecte de remodelació i condicionament del pavelló municipal a l'Ajuntament de València. La màgica nit que el Pamesa aconseguí l'ascens, el regidor d'esports comunicà a la directiva que el projecte estava aprovat i que l'Ajuntament cobriria les despeses valorades en més de 33 milions, inclús el municipi n'invertirà 30 més en condicionaments complementaris.

València ha fet realitat el somni d'uns quants i la majoria s'ha apuntat al carro dels guanyadors. La primera divisió és un fet. El Pamesa, doncs, és el protagonista d'aquesta història sense precedents. □